

*****Robert McCrum: 'Mijn jaar vrij. Hervonden leven na een beroerte.'* AMBO Amsterdam 1998 ISBN: 90-2631-506-6. 240 pg

Soort egodocument/boek: : Roman, dagboek, egodocument, met dagboekfragmenten van zijn vrouw.

Stijl: Gebruik van dagboekfragmenten zowel van partner als Robert McCrum. Goed taalgebruik, iemand die gewend is vaker te schrijven. Eigen verhaal in ik'vorm, met bespiegelingen, citaten.

Soort Ziekte: beroerte

Over de schrijver: Robert McCrum is een engelse uitgever en kreeg op 42 jarige leeftijd een beroerte.

Korte samenvatting: Als hij net twee weken hertrouwd is, overvalt de beroerte Robert terwijl zijn vrouw Sarah Lyell, verslaggeefster voor de New York Times voor werk in San Francisco zit. Hij beschrijft hoe hij wakker wordt en zijn linkerkant niet meer kan bewegen. Met moeite weet hij de telefoon te bereiken en zijn ouders te waarschuwen. Die slaan alarm. Daarna volgt een beschrijving van ziekenhuiservaringen, revalidatie en thuiskomst. Daarbij worden citaten uit het dagboek van zowel Robbert als Sarah gebruikt. Daardoor wordt ook duidelijk hoezeer een partner 'mee ervaart'. Ze zijn een beleden echtpaar, hetgeen blijkt ook uit citaten uit gelezen boeken die in het boek aangehaald worden en waar troost uit wordt geput. Zijn langdurig gevecht, frustraties en depressies zijn persoonlijk beschreven. Geen enkele hulpverlener wordt persoonlijk afgekat, terwijl hij wel door laat schemeren dat hij niet altijd blij was met de manier van behandelen. En het optreden van sommige hulpverleners wist te waarderen. Het boek bevat een aantal leessuggesties aan het eind.

Wat viel op: Het boek gaat over de fysieke gevolgen van zo'n ingrijpende ervaring, maar ook over de spirituele, bijna metafysische, kanten van zo'n belevenis. *Citaten:* 'Van al mijn bewuste momenten in het National Hospital waren de nachten het ergst. Het is 's nachts dat de patiënt denkt dat hij doodgaat. Op die momenten was ik me het sterkst bewust van de naakte waarheid waarmee iedereen in het ziekenhuis zich geconfronteerd ziet: alle liefdevolle zorg en aandacht ten spijt (en ik mocht daarover bepaald niet klagen), merken we pas bij een ernstige ziekte hoe eenzaam en geïsoleerd we feitelijk zijn..... Als ik 's nachts hoofdpijn kreeg-net als de hoofdpijn die de beroerte inluidde- was mijn eerste gedacht: morgenochtend ben ik dood, zal ik Sarah nooit meer zien.' pg54

'Als ik deze aantekeningen nu overlees, herinner ik me weer dat ik me zo nu en dan behoorlijk ergerde aan de inbreuken van de medische professie en alleen gelaten wilde worden met mijn vermoeidheid, die nog steeds overweldigend was:'Al die deskundigen denken maar dat ze het recht hebben impertinente vragen te stellen.-Vr:"Voelt u zich gedeprimeerd?" Antw: "Ja, maar dat gaat u niets aan." Vr:"Hoe vindt u uw spraak?" Antw: "Onduidelijk." pg85

' ...Het ziekenhuisleven kende alle mogelijke kleine nuances waarvan ik totaal geen weet had en waarmee ik in de loop van mijn verblijf geleidelijk vertrouwd raakte. Als er verpleegsters met vakantie gingen miste ik hen hevig.' pg91

' Waar het om gaat is dat wij in ons lichaam wonen, waardoor ieder lichamenlijk falen dubbel zo erg lijkt. Het lichaam faalt, dus jij faalt..... Ondertussen beleefde mijn relatie met Sarah, bij zoveel frustratie en moedeloosheid, een aantal ups en downs. Ons beider dagboeken doen daarvan verslag, en van de verschuiving in het machtsevenwicht tussen ons: Sarahs dagboek: Zaterdag 9 september: We hadden dit weekend een enorme ruzie toen ik erop aandrong dat R. meeding naar het park....Ik heb dit niet voorzien, me er niet op voorbereid, er nooit bij sitlgestaan dat het kon gebeuren. Waarom verwacht je dat ik weet wat ik moet doen?' pg159 -160

'Symptomatisch voor mijn stemming in die tijd was dat ik op voet van oorlog stond met de verpleegsters, en bitter mijn beklag deed over de geringe afmetingen van mijn kamer. Ik was boos en voelde me machteloos.' pg147

'Ten slotte, rond kwart voor zeven, arriveerde de dokter, ene meneer Huskisson. Na één blik op mijn arm zei hij dat we er niets aan hoefden te doen, dat het een slijmbeursontsteking was, geen reden tot zorg. Meer niet. Hij was heel opgewekt, deskundig en nuchter. Wat me opviel was dat het na al die weken waarin de artsen niet zeiden wat er mis was met me, heel bijzonder was iemand te spreken die precies wist wat er mis was en die zonodig een remedie kon voorschrijven. Dit was nu het medische contact, het contact tussen arts en patiënt dat al die weken had ontbroken.' pg 180

pg 197-198: 'De inspanningen van het dagelijks leven damen brachten ons steeds nader tot elkaar..... Ook nu nog, twee jaar later, is nauwelijks te bevatten hoeveel mentale en psychische energie er werd gestoken in mijn vrijwel onbruikbare linkerarm.....Sarah's dagboek:....Dit is een onopgesmukt verslag van de moeilijkste fase in de revalidatie. Achteraf kan ik alleen maar zeggen dat het ergste van een beroerte de nasleep is: je hebt het gevoel dat je op de schroothoop ligt..'

Recensies: Ludieke, een lezeres: <http://homoludens.web-log.nl/archief/08/2004> Nu ben ik vanavond begonnen in: Mijn jaar vrij Hervonden leven na een beroerte van Robert McCrum. Nadat ik Het Ravijn van Max Pam had gelezen. Het is zo aangrijpend om je voor te stellen dat je lichaam er van het ene op het andere moment mee stopt. Meneer Ludieke is al heel lang ziek en dan verleg je steeds grenzen. Je past je aan aan de ziekte. Bij een herseninfarct is het een momentopname waarin alles verandert. McCrum en Pam hadden allebei partners die jonger waren en die een gezonde vent wilden. Ik ben ook jonger en toen me gevraagd werd of ik ook verliefd op hem geworden was als ik geweten had dat hij ziek zou worden zei ik tien jaar geleden dat ik het niet wist. Nu zeg ik helder "Nee" Ons leven is de laatste twee jaar heel anders geworden. Ik voel me vaak bijna net zo gehandicapt als hij. Dat is zwaar.